

Taşlar Ve Kaldırımlar

– Tuğsel Karakırık · 07 Aralık 2025

Taşlar yerine oturdu
Taş ki gerçeğin en sert halini yüzüme vurdu
Taş ki yüzüme geldiği gibi
Güzümden gittiğiyle bir oldu
Aşk gibi...

İyi oldu
Çok iyi oldu
Yoksa hızlıca kaçtığım kendime gelmem
Zaman alacaktı
Acınası insanlık böyledir
Neye inandığını tanımadan
İnandıkları uğruna kendinden geçebilir
Ve bunu karşı kaldırımlar bile talep etmezken
Soğuk karanlık ve üstünden
On ton geçmiş kaldırımlar bile!

Yalnızlık korkusuyla yürümüşüm o kaldırımları
Üstelik değilmiş ellerim ceplerimde
Tedirgin, emin ellerde değilmişim
Düşmüşüm
O kaldırımlardaki o taşlar batmış çıplak ellerime
Ben sarmışım
Yürürken sarmışım!
Ne süzülebilmişim ne uçabilmişim
Bazen koşmuşum ama yetişememişim
İşte çoğu hallerde de tökezlemişim
Ama devam etmişim
Ağlamışım, gülmüşüm
Şaşırılmışım, üzölmüşüm
Kavga bile edememişim o kaldırımlarla
O kadar ciddiye alınmak mı, haşa!

Artık farkına vardım
Sessizken her şey daha net duyulabilirmiş
Duyulurken tüm atılan taşlar aniden durulabilirmiş

Ve durduğunda anladığın şey
Gerçeğin ta kendisiymiş!
Kaldırımlar gibi
Taşlar gibi
En çok da taşlar gibi

Kimi zaman bir şiir dokunurmuş
Kimi zamansa bir dokunuş şiir olurmuş
Zaman kimi seçer de kimi bulurmuş bilmem ama
Bu gece bu karanlıkta kartlar açık dağıtıldı
Zarlar atıldı
Ve şans dört yapraklı yoncanın sapı kadardı

Kendimi bulma yolculuğunda
Bana beni bulduran kalbime
Biraz kaldırım taşına
Biraz da taşlarla kule yapacak olan ellerime
Tenkyuuu

Tuğsel